

»Du, o HERRE, er den Højeste over al jorden, højt ophøjet over alle guder« (Salme 97,7)

Efterfølgelsen

Der står skrevet, at *Jesus* finder *Filip* og siger til ham: »Følg mig!« (Johs. 1,43)

Hvis en mand kom hen til mig og sagde: »Følg mig!« ville jeg enten først stille ham en række spørgsmål. »Hvem er De – hvorfor henvender De Dem til mig – hvad vil De med Deres henvendelse?« o.s.v., eller også ville jeg blankt afvise ham op sige: »Hvad bilder De Dem ind!«

Men *Filip* gjorde ingen af delene, for det var *Jesus*, der fandt ham og sagde disse to ord til ham!

Jesus præsenterede sig ikke først. Men *Filip* kunne straks se, at han var som ingen anden. *Jesus* gav heller ikke *Filip* noget løfte om, at det ville gå ham herligt, hvis han fulgte ham.

Følg mig

Disse to ord var alt og indeholdt alt, hvad Herren havde til *Filip*. De to ord havde hele evangeliets kraft i sig.

Det var ikke lovens ord, der lød. Loven er syndens kraft, og *Jesus* repræsenterede aldrig syndens kraft.

Det var *evangeliets* herlige ord, båret af Guds mægtige kærlighed til *Filip*. Gud ønsker ikke efterfølgere, der følger ham af frygt for straffen, thi sådanne efterfølgere ville helst være fri for at følge Ham og gør det kun af frygt. Han ønsker heller ikke efterfølgere, der følger Ham for at opnå løn, thi sådanne efterfølgere ville også helst være fri for at følge Ham, men gør det alligevel for ikke at miste lønnen. Gud ønsker efterfølgere, der følger ham, fordi de elsker ham.

Nu fandt *Jesus* *Filip* og siger: »Følg mig!« Kunne *Jesus* sige noget bedre? Skulle han vente et stykke tid med disse ord? Hvilke tanker gør vi os om Ham og hans ord?

Da *Jesus* sagde de to ord, mødte *Filip*

for første gang i sit liv Guds bundløse kærlighed i *Jesu* person, og mon ikke han spurgte sig selv: »Må jeg virkelig få lov til at følge ham – følge ham hele mit liv!« Guds renhed og hellighed var legemlig til stede i *Jesus*, og sandheden selv stod foran *Filip* og sagde: »Følg mig!«

Filip

Hvem var *Filip*? Der står, at *Jesus* finder ham. Betyder det, at *Jesus* søgte efter ham, fordi han havde hørt, at *Filip* var en ualmindelig lovende ung mand med dejlige egenskaber, en ung mand, som *Jesus* ville have særlig gavn af at få med i sin discipelskare?

Nej, Herren udvælger det, der er dårskab for verden, det, der er svagt, det der er ringe og foragtet, det, det intet er – en sådan var *Filip*!

Det var som *Den gode Hyrde*, *Jesus* fandt *Filip* i hans fortabthed og forvildethed!

Så meget mægtigere og herligere er det, at Han siger til denne i verdens øjne ubetydelige unge mand: »Følg mig!«

Ingen, der kender sig selv, kan opfatte disse to ord som en forfærdelig byrde – de er jo et usigeligt privilegium – de skænker os hele det evige livs uudtømmelige rigdom af visdom, kærlighed, glæde, kraft og befrielse.

Da *Filip* hørte de to ord, blev han med eet en efterfølger, thi de gjorde ham til, hvad de nævnte.

Nu var han fri. Og hvad er frihed? Det er glad selvfornægtelse, thi den, der er fri af sin fortid med alle dens nederlag og fri af sig selv, han er netop fri til med glæde at fornægte sig selv – og det er kun sådanne glade og taknemmelige efterfølgere, Herren søger og skaber ved sit evangelium.

Hvor er så *Filips* ros? Den er udelukket? Skal han ikke roses, fordi han fulgte Herren og fornægtede sig selv? Spørg enhver efterfølger, og du vil få det samme svar af dem alle: »Det var nåde over nåde! Æren og prisen tilkommer Herren alene!«

Videre frem

Undertiden belyses en ting klarest ved sin modsætning. Lad os forestille os, at *Filip* havde sagt: »Jeg vil gerne overveje sagen en uges tid!«

Da havde han ikke været med ved *brylluppet i Kana*.

Engang var der fem tusinde, som ikke havde brød, og de var ude på et øde sted. *Filip* var med (Johs. 6,5). Hvad ville hans liv have været, om han ikke havde fulgt Herren?

Det er rigtigt, at der kom meget svære dage og nætter. Jo mere Herren nærmede sig *Getsemane* og *Golgata*, des sværere blev efterfølgelsen. Der var undervejs mange, der ikke ville følge med mere (Johs. 6,66) – det rigeste og herligste i tilværelsen koster undertiden megen kamp – anderledes kan det ikke være – men *Filip* havde hørt Herrens to ord: »Følg mig!« og de var for ham som for *Peter* og de andre apostle bortset fra *Judas* *det evige livs ord* – og hvem skulle de ellers følge om ikke Herren *Jesus*!

Nu siges der imidlertid intet om, at så stod *Filip* op og fulgte Herren. Der siges derimod, at *Filip* finder *Natanael* (Johs. 1,45). Dermed understreges det, at Herrens ord: »Følg mig!« straks gjorde *Filip* til en efterfølger og dermed en sjælevinder. Den mulighed, at *Filip* skulle tøve med at følge Herren, beskæftiger evangeliet sig ikke med. Lad os heller ikke gøre det for vort eget vedkommende!

Lutter gode og fuldkomne gaver

Der er kun een, der er god – og det er Gud. Fra ham kommer derfor kun gode og fuldkomne gaver. Det slår *Jakob* fast i sit ofte citerede ord: »Lutter gode og fuldkomne gaver kommer ned ovenfra, fra himmelysnes Fader, hos hvem der ikke er forandring eller skygge, der kommer og går« (Jakob 1,18).

Vi elsker alle dette ord, men vi viser for ofte, at vi alligevel ikke tror, hvad *Jakob* siger.

Da *Israel* drog ud af *Ægypten*, var det

tydeligt for dem, at de havde modtaget en god og fuldkommen gave, der var kommet ned til dem ovenfra, fra himmelysnes Fader. De var belæssede med guld og kostbarheder, da de drog ud – Gud havde sandelig gjort noget underfuldt for dem!

Men så stod de foran *Det røde Hav*! *Ægypterne* forfulgte dem, og havet spærrede vejen for dem. Var det også en god og fuldkommen gave? Det var jo en prøvelse. Er prøvelser gode og fuldkomne gaver? Det synes de ikke, derfor råbte de op.

Men Gud skilte vandene ad, så de drog tørskoet over, og da *ægypterne* forfulgte dem og også ville gå over, gik de til grunde under de samme vandmasser. Nu kunne *Israels* børn se, at det var en god og fuldkommen gave, og de brød ud i lovsang.

Kort tid efter manglede de vand, og da de kom til *Mara*, var vandet bittert. Da begyndte de at *knurre*. Skønt de havde oplevet udfrielsen af *Ægyptens* trældom og overgangen over *Det røde Hav*, var de fortsat ude af stand til at fatte, at der kun

kommer gode og fuldkomne gaver ned til os ovenfra – og nu tillod de sig at knurre. Således gav de udtryk for deres utilfredshed med Gud, der kun er god. Men *Moses* slog på klippen, og der flød rigeligt med vand til hele folket. Også denne prøvelse var altså en god og fuldkommen gave.

Kort tid efter knurrede de igen. Nu var der ikke brød. De længtes tilbage til Ægyptens kødgryder. Og de fortsatte med at knurre, thi de lærte aldrig, at der kommer lutter gode og fuldkomne gaver ned til os fra vor himmelske Fader. De var konstant utilfredse med ham og med tilværelsen. Enhver prøvelse på deres vandringsvej viste sig at være en gave ovenfra – en gave, der åbenbarede hans omsorg for dem, hans ubegrænsede magt og hans hellighed.

Vi ligner dem alt for meget. Vi kender Jakobs ord, men vi mener at kun det er godt, som er godt i vore øjne. Men hvad der er godt i vore øjne er som regel, hvad kødet synes om – og det er ikke ubetinget godt i Guds øjne.

De gaver, Gud sender os, er gode og *fuldkomne*, d.v.s. de forkæler ikke gamle Adam. Det er gaver, der tjener vort sande vel. Derfor strider de ofte imod vor opfattelse af, hvad der er godt.

Jakob taler om gode og fuldkomne gaver, *Paulus* taler om Guds gode og

fuldkomne *vilje* (Rom. 12,2). De gode og fuldkomne gaver virkeliggør Guds gode og fuldkomne vilje med os.

Knurren eller taksigelse

Paulus advarer os imod at knurre (1. Kor. 10,10). Når tunge prøvelser rammer et Guds barn, kan det græde, jamre, klage, sukke – men giver det sig til at knurre, bringer det sin sjæl i fare. Værnet imod knurren er taksigelsen – »sig tak under alle forhold« (1. Tess. 5,18) – »ofre taksigelse« (Salme 50,23) – tænk, om Israel havde gjort det, da de stod foran Det røde Hav, eller da de manglede vand, eller da de savnede brød, o.s.v.! Da havde de *stået prøve*, og »salig er den mand, der holder ud i prøvelse« (Jakob 1,12).

Israels prøvelser forekommer os ikke så svære, thi Gud greb jo hurtigt ind ved hver prøvelse og gav dem, hvad de behøvede.

Langt sværere er de prøvelser, hvor Gud ikke griber ind, men skjuler sig. Da er fristelsen til at give op og knurre stor. Jeg ved ikke om *Job* knurrede, da han forbandede den dag, han blev født – jeg ved ikke, om *Jeremias* knurrede, da han kaldte Gud en skuffende bæk med vand, der svigter – men der er een, der er prøvet i alt og aldrig har knurret!

På korset kom vor Frelser ind i et mør-

ke, der var så knugende og uigennemtrængeligt, at han råbte: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?« Han blev gjort til synd for os alle – alle Guds vredes brændinger skyllede ind over hans sjæl – han sank i det bundløse dyb – alle hans nærmeste svigtede ham – og Gud skjulte sig – men han knurrede ikke!

Han bar al vor utilfredshed med Gud og med tilværelsen og med hverandre – men han knurrede ikke – han sonede vor knurren, vor surhed, utilfredshed, gnavenhed og brist på taknemmelighed.

Han bar også alt det, vi endnu ikke kan forstå, og råbte derfor: »Min Gud, min Gud, *hvorfor...*«

Han bar, hvad *Job* og *Jeremias* og mange hårdt prøvede ikke kunne bære – og han bar det, for at han kan skænke enhver prøvet mand og kvinde, hvad han skænkede *Job*: Først *et kendskab til Gud*, som få har haft i menneskehedens historie, dernæst *det dobbelte af*, hvad han havde mistet.

Holder vi os nær til Ham, da får vi nåde til at se, at der udelukkende kommer gode og fuldkomne gaver ned til os fra vor himmelske Fader, og at alle ting må samvirke til gode for os. Den, der ser det, takker altid – undertiden igennem tårer.